

Ani Stendhal, ani Lucien tak nemohou přijmout demokracii, která je „příliš neotesaná pro jejich způsob cítění“, ten režim, ve kterém, tak jako v Americe, lidé nejsou ničím „zatěžováni, ale počítá se s nimi“. Pokaždé, když jeden nebo druhý sní o tom, jak překonají Atlantik, jsou přesvědčeni, že by tam žili mezi spravedlivými a zcela rozumnými lidmi. Ale nato hned zase tuší, že by je v takové společnosti oprostěné od půvabu a ušlechtilosti zaplavil pocit smutku. Ideálem obou těchto mužů by bylo snoubení republikánského ducha jejich okolí s monarchistickými mravy na druhé straně. Ale protože oslava tohoto nereálného spojení jim není dopřána, nezbyvá jim než se snažit uniknout z tohoto světa pryč.

Pro Stendhala tak není zlaté střední cesty, ani pro jeho hrdinu. Lucien i přes své sympatie, které chová k lidu, nesnese přímý kontakt s ním; tento Brutus se snaží vlichotit společnosti legitimistických salónů, a přitom má duši republikána; zbožňuje toho Napoleona, kterému despotismus podrazil nohy; je demokratem, kterému by se plytký život v Americe hnusil; je jakousi rozpolcenou osobností, která nikde nenachází zdroj své vlastní vyrovnanosti, a falešnou vyrovnanost buržoazní monarchie, tu navíc nenávidí.

Změna smyslu v komentářích 2, 3+4, 7 , jinak pěkné C